

Mennesker som det er synd på

— FOR DE HAR GREIE PÅ SÅ LITE

Moralsk opprustning, eller en forfalskning av begrepet? Jeg har aldri før i den grad vært så glad for å være meg selv på min egen selvforneide måte som etter å ha opplevd en aften med MRA og dets «teater».

Aldri har det vel blitt syndet slik mot teaterets edle kunst som i et narrespill som dette, men la gå med det. Thalia er en lunefull dame. Montro om hun ikke løftet litt på skjortene og blottet sine deilige legger og ga meg et blunk på kjøpet, der hun bivånet aftenens «forestilling» fra kulisene.

Hvor «ærlig, ren, og uselvisk» MRA's sak enn kan være, så var den likefullt en fornærmelse mot vårt samfunn og stat. For meg ble det iallfall for mye av det gode. Og i motsetning til enkelte i salen ble jeg ikke grepet av disse ungdommers strålende budskap.

Jeg ga meg i stedet til å analysere de forskjellige opptredende. For det de framførte på scenen var både tåpelig og galt, det lå til og med under vanlig ukebladsromantikkstandard. Men det begge stykkene ville fram til var (for sikkerhets skyld ble det opplyst på forhånd): Verden skulle forandres, men før man gikk løs på den oppgaven måtte man forandre seg selv, og så kunne man med rent hjerte forkynne MRA's evangelium.

En god begynnelse var å støtte MRA med pengegave o.l. Konklusjonen av MRA må bli, at alle fra konge til søppelkjører, fra brigadesjef til menig meg var moralsk fortapte?

To av de opptredende var en pensjonert oberst og en pensjonert biskop. I sannhet to riddere av den bedrøvlige skikkelse, men interessante på sitt vis likevel, for de ga meg en dikterisk inspirasjon til et dramatisk skuespill. Jeg vil kalle stykket «Elendighetens forfall». Som forgrunnsfigurer vil jeg bruke en pensjonert oberst og en pensjonert biskop. To dypt grepne og fanatiske personer som forkynner ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet til Gud så kraftig at de glemmer sin nestekjærlighet og Guds glade budskap. To gamle menn som er skuffet med seg selv og hva de har oppnådd i samfunnet og livet.

I virkeligheten har de mislyk-

ket med sitt eget liv og så forlanger eller påstår de at hele verden er mislykket. En rekke ungdommer blir revet med. Sammen med disse to skrøplige gamle menn forlater de virkeligheten og forskanser seg i en borg av krampaktig herlighet.

Hva mener så jeg med virkelighet. Det daglige liv slik som det omgir oss uten forandring. Livets pussigheter og vidervedigheter, og ikke lage vanskligheter for ærligheten ved å lage problemer av ingen ting og unødvendige ting. Det er naturlig at menneskene

lyver, vi gjør det daglig bevisst som ubevisst, men det er små gode, hvite løgner som hindrer uharmoniske forhold til våre medmennesker, og slettes ikke amorske av den grunn. Les Henrik Ibsens «Vildanden».

Oscar Wilde skrev bl. a. «Individualisme og socialisme», en kort og upartisk bok som omhandler nettopp dette og mer til. Og boken er ærlig, for Oscar Wilde behøvde ikke lyve. Det sørget mennesker som MRA for, samtidig som de ødela et stort menneskes liv.

90 Matthias, Jan
tr tren/LLAbhh/Brig
N/Bardufoss.

NORDLYS 27 JULI 1963

15_04_022